

Митко

Малко почивка. Те не ще ни избегат. Ще ги изтрепем до една. Колко много пеперуди съм убил досега!

Славчо.

А знаеш ли, мен ми става често мъчно за тях.

Колю.

За пеперудите ли?! Ех, че си пжк и ти юнак! Аз ги убивам и никога не ми домжняява за тях.

Славчо.

Но и аз ги убивам, но все пак ми е мъчно. Пжк са и хубавички.

(Всички деца се смеят).

Владко.

Аз пжк обичам да си поиграя с тях. Скжсвам едното крилце, после — другото. Пустна я да пошава, пробода я с топлийка, после пжк ѝ скжсам кржчката, до като я уморя.

Славчо.

Е, тсва е жестоко!

Владко:

Ще ми е мъчно за тия пакостници!

Едно дете.

Я ставайте вече, че работа ни чака!

Славчо.

Аз ще си почина малко, после ще ви намеря.

Владко.

А ха, разбирам: големият юнак се бои и от дребните пеперудки!

(Децата отминаваг напред. Славчо ляга под едно дърво и задремва. След малко идат пеперудките).

Бялата пеперудка.

Ох, Божичко, едва останах жива. Едно лошо дете ме гони, аз бягах и едва можах да се скрия между цветовете на вишњята.